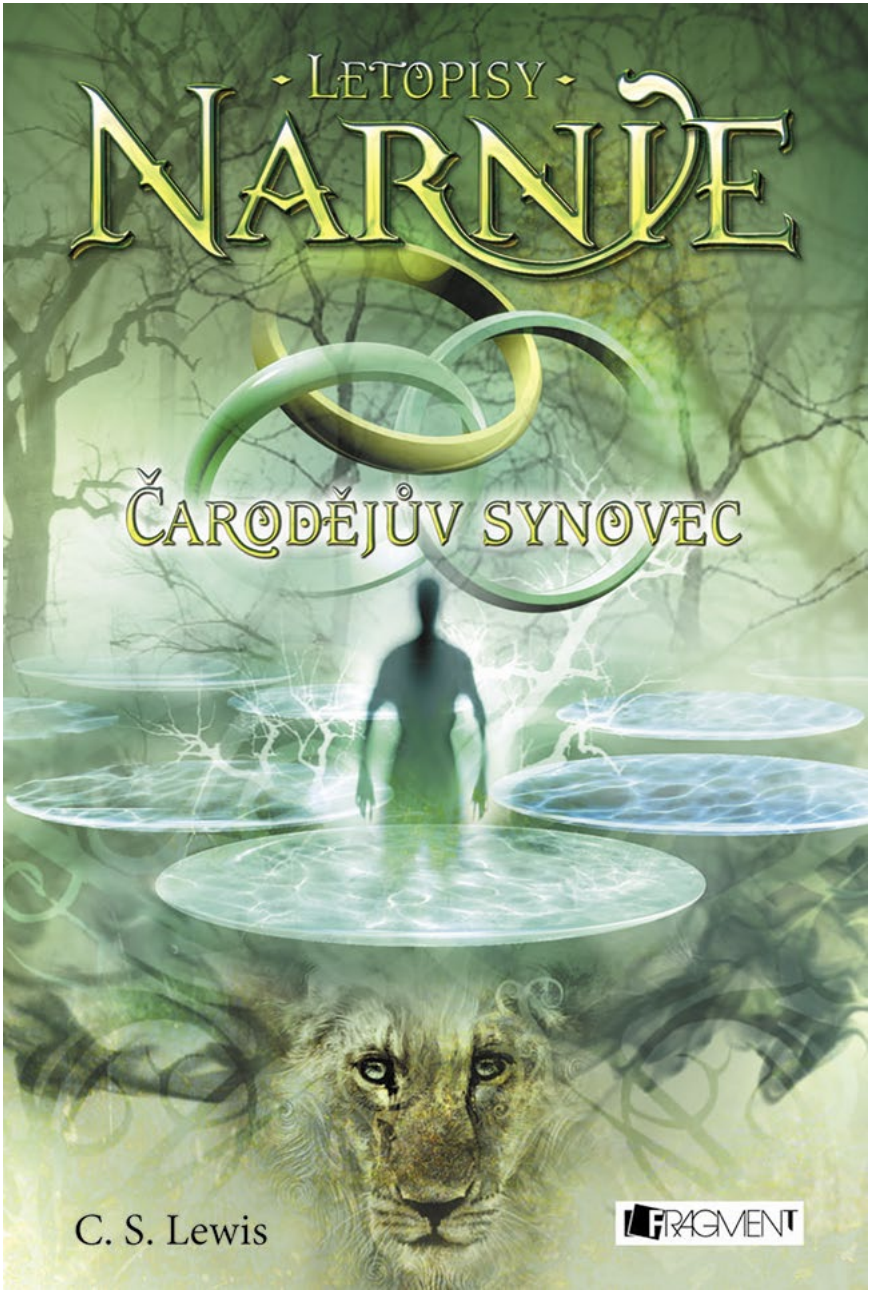
Letopisy
Narnie
Čarodějův synovec
C. S. Lewis
Fragment

Letopisy Narnie
Čarodějův synovec

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

C. S. Lewis
Letopisy Narnie – Čarodějův synovec – e-kniha
Copyright © Fragment, 2016

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

Čarodějův synovec

„Je to velice důležitý příběh," zdůrazňuje autor knihy hned na začátku, „protože vysvětluje, jak se náš svět poprvé setkal se zemí zvanou Narnie."

Takhle mokré a studené léto nebylo už roky. Polly a Digory se z nudy rozhodli prozkoumat půdu jednoho starého domu. Opatrně překročili trámy a plížili se temnou chodbou, která spojuje jejich domy s neobydleným domem za nimi. Co tam najdou? Straší tam? Nebo tam dokonce objeví utajenou bandu všeho schopných zločinců? Ať tak nebo tak, nějaká záhada v tom být musí!

Jaké je jejich zklamání, když při svém pátrání objeví jen tajnou pracovnu Digoryho strýčka Andrewa. Jenže pak strýc při jednom svém šíleném pokusu nechá zmizet Polly a je nad slunce jasnější, že se nudné léto změní v úžasné a vzrušující dobrodružství.

V edici Letopisy Narnie vychází také:

Lev, čarodějnice a skříň
Kůň a jeho chlapec
Princ Kaspian
Plavba jitřního poutníka
Stříbrná židle
Poslední bitva

Čarodějův synovec

C. S. Lewis

Ilustrovala Pauline Baynesová

FRAGMENT

čtení ▪ radost ▪ poučení

The Chronicles of
NARNIA

C. S. Lewis
Čarodějův synovec

The Magician's Nephew
Copyright © C.S. Lewis Pte Ltd. 1955
Inside illustrations by Pauline Baynes; copyright © C.S. Lewis Pte Ltd., 1955
Cover art by Cliff Nielsen; Copyright © C.S. Lewis Pte Ltd. 2002
ISBN 0-00-711-555-5

The Chronicles of Narnia®, Narnia® and all book titles, characters and locales original to The Chronicles of Narnia are trademarks of C.S. Lewis Pte Ltd.
Use without permission is strictly prohibited.
www.narnia.com
www.facebook.com/fragment.narnie
Published by Fragment under license from the C.S. Lewis Company Ltd.

Z anglického originálu *The Magician's Nephew*
přeložila Veronika Volhejnová.
Jazyková korektura Vladana Hallová
Odpovědná redaktorka Helena Klečková
Technická redaktorka Alena Suchánková
Vydalo Nakladatelství FRAGMENT, Pujmanové 1221/4, Praha 4,
jako svou 1070. publikaci.
3. vydání, 2015
Sazbu zhotovilo Nakladatelství FRAGMENT, s.r.o.

Copyright © Albatros Media, 2015
Translation © Veronika Volhejnová, 2005

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

ISBN tištěné verze 978-80-253-2324-3 (3. vydání, 2015)
ISBN e-knihy 978-80-253-2676-3 (1. zveřejnění, 2016)

ALBATROS MEDIA a.s.

Věnováno rodině Kilmerových

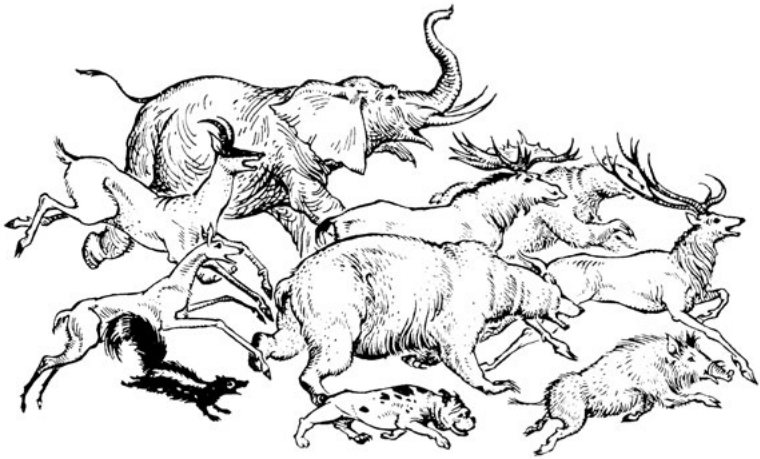

Obsah

1. *Nesprávné dveře* 9
2. *Digory a jeho strýc* 25
3. *Les mezi světy* 37
4. *Zvonek a palička* 51
5. *Osudné slovo* 65
6. *Začátek strýcových potíží* 79
7. *Co se stalo před vchodem* 93
8. *Rvačka u pouliční lampy* 107
9. *Založení Narnie* 119
10. *První vtip a jiné záležitosti* 133
11. *Digory i jeho strýček mají potíže* 147
12. *Jahodovo dobrodružství* 161
13. *Nečekané setkání* 175
14. *Zasazení stromu* 187
15. *Konec tohoto příběhu a začátek všech dalších* 199

KAPITOLA 1

Nesprávné dveře

Tohle je vyprávění o tom, co se stalo hodně hodně dávno, tenkrát byl váš dědeček ještě dítětem. Je to velice důležitý příběh, protože vysvětluje, jak se náš svět poprvé setkal se zemí zvanou Narnie.

Bylo to v době, kdy na Baker Street bydlel Sherlock Holmes a dospělá Alenka vzpomínala na svá dobrodružství za zrcadlem. Chlapci tenkrát nosili naškrobený a strašně nepohodlný límec a školy byly obvykle mnohem nepříjemnější než teď. Jídlo ale bylo mnohem lepší a pokud jde o sladkosti, ani vám nebudu říkat, jak byly dobré a levné, jenom by se vám zbytečně začaly sbíhat sliny. V těch dobách žila v Londýně holčička, která se jmenovala Polly Plummerová.

Bydlela v jednom z domů, které stály pěkně v řadě a byly propojeny půdou. Jedno dopoledne si hrála v zahrádce za domem, když najednou se ve vedlejší zahradě vyšplhal na zeď nějaký kluk a díval se na ni. Velice ji to překvapilo, protože

v tom domě nikdy žádné děti nebyly, bydlel tam jenom pan Ketterley a slečna Ketterleyová, bratr a sestra, starý mládenec a stará panna, kteří žili spolu. Zvědavě se tedy ohlédla. Ten kluk byl strašně špinavý, jako kdyby se hrabal rukama v hlíně, pak dlouho brečel a nakonec si těma rukama otřel obličej. Ostatně právě tohle ten kluk před chvílí udělal.

„Ahoj," řekla Polly.

„Ahoj," kývl kluk. „Jak se jmenuješ?"

„Polly," odpověděla Polly. „A ty?"

„Digory," řekl chlapec.

„To je legrační jméno!" podivila se Polly.

„Není ani z poloviny tak legrační jako Polly," odsekl Digory.

„Ale je," nedala se Polly.

„Ale není," trval na svém Digory.

„No, ale já si aspoň myju obličej," na to Polly. „A ty bys to měl dělat taky, zvlášť když…" nedopověděla. Původně chtěla říct: zvlášť když brečíš, ale pak si pomyslela, že by to nebylo zdvořilé.

„No jo, tak jsem brečel, no," přiznal nešťastně Digory a řekl to tak nahlas, jako by mu bylo jedno, jestli se někdo dozví, že plakal. „Ty bys brečela taky," pokračoval, „kdybys celý život bydlela na venkově a měla poníka a za zahradou hned řeku,

a pak by tě najednou zavřeli do takovéhle příšerné díry a řekli ti, že tady od teďka budeš žít.“

„Londýn není díra,“ ohradila se dotčeně Polly. Ale Digory byl tak rozčilený, že si toho vůbec nevšiml a pokračoval: „A kdyby tvůj tatínek byl v Indii – a ty bys musela bydlet s tetou a se strýčkem,

který je asi blázen, to by se ti líbilo? A kdyby to bylo proto, že se starají o tvoji maminku, a kdyby tvoje maminka byla nemocná a měla… a měla… umřít?“ A pak se zašklebil, ale bylo to proto, že se snažil zadržet slzy.

„To jsem nevěděla. Promiň,“ špitla zkrotle Polly. Protože nemohla přijít na to, co by řekla, a také aby Digoryho přivedla na jiné myšlenky, zeptala se: „A pan Ketterley je vážně blázen?“

„No, buď je blázen,“ odpověděl Digory, „nebo je v tom nějaká záhada. Má pracovnu v nejvyšším patře a teta Letty říkala, že tam nikdy nesmím chodit. Už to je divné, no ne? A to není všechno. Vždycky, když se mi u oběda pokusí něco říct – mluvit s ní se nikdy ani nesnaží – tak ho okřikuje. Říká: Nepřidělávej tomu chlapci starosti, Andrewe. Nebo: Tohle Digoryho určitě nezajímá. Nebo se zeptá: Digory, nechceš si jít hrát na zahradu?“

„A co se ti pokouší říct?“ zeptala se Polly.

„To já nevím. Nikdy to nestihne. Ale to ještě pořád není všechno. Jednou večer – vlastně zrovna včera večer – jsem šel do svého pokoje, a to musím jít kolem schodů, co vedou nahoru na půdu. Moc rád tam kolem nechodím nikdy, ale včera jsem určitě slyšel někoho vykřiknout.“

„Třeba tam má zavřenou šílenou manželku."

„Taky mě to napadlo."

„Nebo je penězokaz."

„Nebo třeba býval pirát, jako ten člověk na začátku Ostrova pokladů, a pořád se schovává před ostatními společníky."

„To je něco!" vykřikla Polly. „To jsem netušila, že je váš dům tak zajímavý."

„Tobě možná připadá zajímavý," namítl Digory, „ale ono by tě to přešlo, kdybys tam musela bydlet. Jak by se ti líbilo večer ležet v posteli, nespat a čekat, kdy se strýček Andrew začne plížit po chodbě až k tvým dveřím? A taky se hrozně divně dívá."

Tak se Polly a Digory seznámili. A protože byl teprve začátek prázdnin a ani jeden z nich ten rok nejel k moři, scházeli se skoro denně.

Jejich dobrodružství začalo především proto, že ten rok bylo protivné deštivé a studené léto a oni nemohli ven. Museli se proto nějak zabavit doma. Začali tedy podnikat dobrodružné výpravy na půdu. To byste nevěřili, kolik tajemných zákoutí se dá objevit s kouskem svíčky v jednom domě, nebo v řadě domů. Polly už dávno přišla na to, že když otevře jedna malá dvířka v komoře na půdě svého domu, najde tam nádrž na vodu a za ní i ta-

kové tmavé místo, kam se dá při troše opatrnosti vlézt. To temné místo vypadá jako dlouhý tunel s cihlovou zdí na jedné straně a se šikmou střechou na druhé. Štěrbinami mezi břidličnými taškami sem občas pronikne proužek světla. Tunel nemá podlahu, musíte překračovat z trámu na trám. Mezi nimi je jenom malta. Na ni kdybyste šlápli, tak se propadnete stropem do místnosti pod půdou. Polly někdy ten kousek chodby těsně za nádrží používala jako pašeráckou jeskyni. Nanosila si sem kusy starých beden a sedadla z rozbitých kuchyňských židlí a další věci, rozložila je hezky od trámu k trámu, takže pak měla jakousi podlahu. Měla tam krabičku s nejrůznějšími poklady, povídku, kterou psala, a obvykle také pár

jablek. Často si tam v klidu vypila lahvičku zázvorové limonády a prázdné lahve tam nechávala stát, protože to pak vypadalo víc jako pravá pašerácká jeskyně.

Digorymu se jeskyně docela líbila, i když povídku mu Polly neukázala, ale ze všeho nejvíc to chtěl všechno prozkoumat.

„Poslyš," řekl, „jak daleko ten tunel vede? Myslím, jestli končí tam, co končí dům."

„Nekončí," zavrtěla Polly hlavou. „Žádná zeď nevede až ke střeše. Chodba pokračuje dál. Ale nevím, jak daleko."

„Tak to by asi šlo projít nad celou tou řadou domů, ne?"

„To ano," kývla Polly. „Jé, a páni!"

„Co?"

„Mohli bychom se dostat i do těch domů."

„Hm, a nechat se chytit jako lupiči! Děkuju, nechci."

„Ty jsi nějak chytrý. Já myslela ten dům vedle vašeho."

„A co je s ním?"

„No, je přece prázdný. Tatínek říkal, že je prázdný celou tu dobu, co tu bydlíme."

„Tak to bychom se tam asi měli podívat," souhlasil Digory. Z té představy byl celý nažhavený,

i když podle toho, jak mluvil, byste to nepoznali. Samozřejmě ho hned napadlo plno důvodů, proč asi je dům tak dlouho prázdný. Stejně jako by napadly vás. A jako napadly Polly. Žádný z nich ale nevyslovil nahlas slovo „strašidelný“. Oba totiž cítili, že když už se jednou rozhodli výpravu do vedlejšího domu uskutečnit, bylo by slabošské couvnout.

„Zkusíme to hned?“ zeptal se Digory.

„Můžeme,“ souhlasila Polly.

„Ale jestli se ti nechce, tak nemusíš,“ ujišťoval ji Digory.

„Jestli ty jsi pro, tak já taky,“ odpověděla.

„A jak poznáme, že už jsme v tom druhém domě?“

Rozhodli se, že vylezou zpátky do komory a přejdou ji kroky tak dlouhými, jak vzdálené jsou od sebe trámy. Pak budou vědět, kolik trámů asi je v jednom pokoji. K tomu se pak připočítají další čtyři trámy na místnost mezi dvěma půdami v Pollyině domě a stejný počet jako na komoru pak i na pokojík pro služku. Tím zjistí přibližně celou délku domu. A když tuhle vzdálenost dvakrát přejdou, musí být na konci Digoryho domu. Potom už stačí otevřít nejbližší dveře a budou na půdě toho prázdného domu.

„Jenže já si nemyslím, že je doopravdy prázdný," podotkl Digory.

„A co myslíš, že tam je?"

„No, třeba tam někdo tajně bydlí a chodí ven jenom v noci, se zakrytou lucernou. Nebo tam objevíme bandu všeho schopných lupičů a dostaneme odměnu. Žádný dům by přece nezůstal tak dlouho prázdný, kdyby v tom nebyla nějaká záhada. To je hloupost."

„Táta říkal, že tam nejspíš zatéká," podotkla Polly.

„Pche! Dospělí si vždycky vymyslí nějaké nudné vysvětlení," ušklíbl se Digory. Teď, když si povídali v denním světle půdy, a ne při svíčce v pašerácké jeskyni, připadalo jim mnohem míň pravděpodobné, že by v prázdném domě strašilo.

Když pak změřili půdu, vzali si tužku a všechno sečetli. Napoprvé to vyšlo každému jinak, a i když se nakonec shodli, není vůbec jisté, že to měli správně. Už se nemohli dočkat, až se vydají na výpravu.

„Musíme být úplně zticha," varovala Polly, když znovu lezli za nádrž. A protože to byl důležitý okamžik, vzali si na to každý svou svíčku. Polly jich měla v jeskyni zásobu.

Chodba byla velice tmavá, zaprášená a táhlo

tam. Přelézali z trámu na trám beze slova, jen občas jeden druhému šeptli: „Teď jdeme kolem vaší půdy.“ Nebo: „Už budeme asi v polovině našeho domu.“ Ani jeden z nich nezakopl a nikomu nezhasla svíčka. Nakonec došli až k malým dveřím v cihlové stěně. Na dveřích nebyla ani závo-

ra, ani klika, sloužily k tomu, aby se někdo mohl dostat sem, do chodbičky, ale ne dovnitř. Na dveřích byla jen taková malá západka, jako bývají na dveřích kredence. A Polly a Digory byli přesvědčeni, že s ní dokážou pootočit.

„Mám?“ zeptal se Digory.

„Jestli ty jsi pro, tak já taky,“ odpověděla Polly stejně jako předtím. Oba cítili, že celá ta věc začíná být velice vážná, ale ani jeden z nich by necouvl. Digory trochu obtížně odstrčil jazýček západky. Dveře najednou povolily a obě děti musely přimhouřit oči před denním světlem. Pak jim došlo, že nejsou na žádné půdě, ale že se dívají do zařízeného pokoje. Vypadalo to, že je prázdný; rozhodně tam bylo úplné ticho. Polly byla zvědavá, sfoukla svíčku a vstoupila do toho cizího pokoje. Byla přitom tiše jako myška.

Místnost sice měla tvar půdy, ale zařízená byla jako obývací pokoj. Na všech stěnách visely police plné knížek. V krbu hořel oheň (nezapomeňte, že toho roku bylo hodně chladné léto) a před krbem, otočené zády k nim, stálo křeslo s vysokým opěradlem. Uprostřed místnosti stál veliký stůl, vlastně ji vyplňoval skoro celou, a na něm ležela hromada věcí – tištěné knihy a takové ty knihy a sešity, do kterých člověk sám píše, a taky lahvič-

ky inkoustu, pera, pečetní vosk a mikroskop. Nejdřív ze všeho si však Polly všimla jasně červeného dřevěného tácu. Na něm leželo po dvojicích několik prstenů – žlutý a zelený spolu a pak další zelený a další žlutý. Nebyly větší než obyčejné prsteny, ale nešlo si nevšimnout, jak zvláštně září. Byly to ty nejkrásnější lesklé věcičky, jaké si umíte představit. Kdyby byla Polly jen o malinko mladší, určitě by si některý z nich strčila do pusy.

„Tak pojď," pobídl ji Digory. „Čím dřív…"

Ale to, co chtěl říct, už nedopověděl, protože v té chvíli se něco stalo. Křeslo s vysokým opěradlem se náhle pohnulo a z něj – jako když na divadle vyletí čert z padacích dveří – se zvedla děsivá postava strýčka Andrewa. Vůbec nebyli v prázdném domě, byli v Digoryho domě a v té zakázané pracovně! Obě děti vykřikly, uvědomily si, jakou hroznou chybu udělaly. Mělo je napadnout, že ještě nejsou dost daleko.

Strýc Andrew byl vysoký a velice hubený. Měl dlouhou hladce oholenou tvář a špičatý nos, jasné oči a rozcuchanou hřívu šedých vlasů.

Digory úplně ztratil dech, protože strýc Andrew vypadal tisíckrát děsivěji než kdykoliv předtím. Polly zatím vyděšená nebyla, ale brzo to přišlo. Protože strýc Andrew došel ke dveřím, zavřel je

a zamknul. Pak se obrátil k dětem, zabodl do nich pohled a usmál se, až mu byly vidět všechny zuby.

„Tak! A teď už se k vám ta moje hloupá sestra nedostane!“

Něco takového byste určitě od žádného dospělého nečekali, a proto to bylo tak děsivé. Polly cítila srdce až v krku a ona i Digory začali couvat k těm malým dvířkům, kterými se sem dostali. Strýc Andrew byl ale rychlejší. Předběhl je a stačil zamknout i ta malá vrátka. Postavil se před ně, zamnul si ruce a zapraskal klouby. Měl velice dlouhé a bílé prsty.

„Ani nevíte, jak rád vás vidím,“ řekl. „Dvě děti, to jsem přesně potřeboval.“

„Prosím, pane Ketterley,“ začala Polly. „Za chvilku bude oběd a já musím domů. Pustil byste nás ven, prosím?“

„Ještě ne,“ řekl strýc Andrew. „Takovouhle příležitost nemůžu propásnout. Dvě děti jsem právě potřeboval. Víte, zrovna totiž ověřuju jeden pokus. Zkoušel jsem ho s morčetem a zdá se, že to funguje. Jenže morče vám nic nepoví. A taky mu nevysvětlíte, jak se má vrátit.“

„Podívejte, strýčku Andrewe,“ zkusil to Digory, „už je vážně čas jít na oběd. Za chvilku nás budou hledat. Musíte nás pustit.“

„Musím?“ opakoval strýc Andrew.

Digory a Polly se po sobě podívali. Neodvážili se nic říct, ale ty pohledy znamenaly: „To je hrůza, ale nesmíme mu odporovat.“

„Když nás teď necháte jít na oběd,“ řekla Polly, „tak se potom vrátíme.“

„Ano, jenže můžu vám věřit?“ řekl strýc Andrew s vychytralým úsměvem. Pak se ale zdálo, že si to rozmyslel.

„No tak dobrá, dobrá,“ řekl, „jestli opravdu musíte jít, tak musíte. Nemůžu si přece myslet, že dvě děti bude nějak zvlášť těšit povídat s takovým starým bláznem, jako jsem já.“ Povzdechl si a pokračoval. „Nemáte tušení, jak jsem občas osamělý. No, to nevadí. Jděte pěkně na oběd. Ale než půjdete, musím vám něco dát. Nestává se každý den, aby se v mé skromné staré pracovně objevila holčička. Zvláště, smím-li to říci, taková půvabná mladá dáma, jako jsi ty.“

Polly si pomyslela, že možná přece jenom není tak šílený.

„Chtěla bys prstýnek, děvenko?“ zeptal se strýc Andrew Polly.

„Myslíte některý ten žlutý nebo zelený?“ zaradovala se Polly. „Moc ráda!“

„Ten zelený ne,“ řekl strýc Andrew. „Ty zelené

bohužel rozdávat nemůžu. Ale velice rád ti věnuji některý ten žlutý, na památku. Pojď a jeden z nich si zkus."

Polly se už dočista přestala bát. Byla si docela jistá, že ten starý pán není blázen, a prsteny se jí opravdu moc líbily. Přistoupila k podnosu.

„No to mě podržte," řekla. „Slyším tady nějaké divné bzučení, skoro jako by to dělaly tady ty prsteny."

„To je ale legrační nápad, moje milá," řekl strýc Andrew se smíchem. Vypadalo to jako velice přirozený smích, ale Digory zahlédl ve strýcově tváři divný výraz.

„Polly! Neblázni!" křikl. „Nedotýkej se toho!"

Už bylo pozdě. Právě když to řekl, natáhla Polly ruku k jednomu z prstenů. A v té chvíli, naprosto neslyšně a bez jakéhokoliv varování tam najednou žádná Polly nebyla, zmizela. Digory a jeho strýc zůstali v místnosti sami.

Kapitola 2

Digory a jeho strýc

Bylo to tak náhlé a tak strašlivě jiné než všechno, co dosud Digory zažil, třeba i ve snu, že se neovládl a zaječel. Strýc Andrew mu okamžitě ucpal ústa rukou. „Nech toho!“ sykl na Digoryho. „Jestli budeš dělat rámus, uslyší tě tvá matka. A víš moc dobře, co by se mohlo stát, kdyby se vylekala.“

Bylo to od strýce neuvěřitelně kruté a Digory později vyprávěl, že se z toho div nepozvracel. Ale podruhé už samozřejmě nevykřikl.

„To je lepší,“ pochvaloval si strýc Andrew. „Možná ses nemohl ovládnout. Je to pořádný šok vidět někoho takhle zmizet. Dokonce i mě to vyvedlo z míry, když se to tuhle večer podařilo s morčetem.“

„Proto jste tak křičel?“ zeptal se Digory.

„Tys to slyšel? Doufám, že jsi mě nešpehoval?“

„To tedy ne,“ urazil se Digory. „Ale co se stalo s Polly, kde je?“

„Můžeš mi gratulovat, chlapče,“ řekl strýc Andrew a zamnul si ruce. „Můj experiment se podařil. Ta holčička je… zmizela ze světa pryč.“

„Co jste s ní provedl?“

„Poslal jsem ji, řekněme, na jiné místo.“

„Na jaké jiné místo?“ zeptal se Digory.

Strýc Andrew se posadil a tajemně řekl: „Tak já ti to povím. Slyšel jsi někdy o staré paní Lefayové?“

„To byla moje prateta nebo tak něco, ne?“ vzpomínal Digory.

„Ne tak docela,“ zavrtěl hlavou strýc. „Byla to moje kmotra. To je ona, tadyhle na zdi.“

Digory se podíval na vybledlou fotografii. Byla na ní tvář staré ženy v čepci se širokým okrajem. A Digory si vzpomněl, že jednou viděl podobnou fotografii ještě doma, na venkově. Ptal se tehdy maminky, kdo to je, ale ona o tom nechtěla moc mluvit. „Nijak mile nevypadá,“ pomyslel si Digory, „i když na těchhle starých fotografiích se to nepozná.“

„Byla… nebyla nějaká divná, strýčku?“

„No,“ pokrčil strýc rameny a zahihňal se, „to záleží na tom, čemu říkáš divná. Lidé toho napovídají. Je pravda, že ve stáří byla dost zvláštní. Dělala dost nerozumné věci. Proto ji zavřeli.“

„Myslíte do blázince?“

„Ale ne, ne, ne!“ ohradil se strýc. „Nic takového. Jenom do vězení.“

„No páni!“ zvolal Digory. „A co provedla?“

„Chudinka,“ povzdechl strýc Andrew. „Byla vel-

mi neopatrná. Stalo se ledacos, různé věci, ale to teď nemusíme rozebírat. Ke mě byla vždycky velice milá a laskavá."

„Ale strýčku, co má tohle všechno společného s Polly? Opravdu už chci…"

„Dočkej času, chlapče," zarazil ho strýc Andrew. „Krátce před tím, než stará paní Lefayová zemřela, propustili ji, a já jsem byl jeden z posledních, kdo ji směli navštívit… Ona neměla ráda obyčejné a nechápavé lidi, rozumíš? Ani já je nemám rád. Ale mě si oblíbila. Zajímaly nás stejné věci. Jen pár dní před svou smrtí mě požádala, abych jí donesl z tajné zásuvky ve starém sekretáři krabičku, kterou tam najdu. Jen jsem tu krabičku vzal do ruky, začaly mě brnět prsty. Hned mě napadlo, že to nebude jen tak a že držím v rukou nějaké veliké tajemství. Tu krabičku mi dala. Musel jsem jí slíbit, že až zemře, tak ji ještě neotevřenou s určitými obřady spálím. Ten slib jsem ale nedodržel."

„Ale to bylo od vás pěkně podlé," skočil mu do řeči Digory.

„Podlé?" opakoval udiveně strýc Andrew. „Aha, rozumím, ty si myslíš, že malí chlapci mají sliby dodržovat. To je pravda a je moc dobře, že tě to naučili. Jenže pochop, tohle pravidlo platí pro malé kluky a holky, pro sluhy, ženy a vůbec pro obyčejné lidi,

ale těžko můžeš chtít, aby se jím řídili i učenci a velcí myslitelé a mudrci. Ne, Digory. Pro lidi jako já, pro zasvěcence tajné moudrosti, neplatí vžitá pravidla. Stejně tak nám nejsou dopřány běžné radosti. Náš osud, chlapče, je vznešený a osamělý."

Když o tom všem mluvil, tvářil se tak vážně, slavnostně a záhadně, že Digory na chvilku doopravdy věřil, že strýček říká něco ušlechtilého. Jenže pak si vzpomněl, jak se tvářil těsně předtím, než Polly zmizela, a okamžitě strýce prokoukl. „Tím chtěl asi říct," pomyslel si, „že si vlastně může dělat, co ho napadne, a vzít si všechno, co chce."

„Samozřejmě," pokračoval strýc Andrew, „dlouho jsem se neodvážil tu krabičku otevřít, protože jsem věděl, že v ní může být i něco nebezpečného. Moje kmotra totiž byla zvláštní žena. Popravdě řečeno, byla jednou z posledních smrtelnic, kterým kolovala v žilách krev vil. Říkala mi, že zároveň s ní žily ještě dvě další. Jedna vévodkyně a jedna posluhovačka. Vlastně, Digory, teď mluvíš nejspíš s posledním člověkem na světě, co měl ještě kmotřičku vílu! Budeš mít aspoň co vyprávět, až budeš jednou sám starý."

„Vsadím se, že to byla zlá víla," myslel si Digory, a nahlas řekl: „Ale co Polly?"

„Ty s tím nedáš a nedáš pokoj!" obořil se na něj

strýc. „Jako by na ničem jiném ani nezáleželo! Mým prvním úkolem samozřejmě bylo prostudovat tu krabičku. Byla velice stará. A už tehdy jsem poznal, že není řecká, staroegyptská, babylónská, chetitská nebo čínská. Byla mnohem starší než tyhle národy. Ach – to byl velký den, když jsem konečně objevil pravdu. Ta krabička byla atlantská. Pocházela z Atlantidy, z toho zmizelého ostrova. To znamená, že byla o hodně století starší než všechny ty objevy, co pocházejí z doby kamenné. A přitom vůbec nebyla tak primitivní a hrubá jako ony. Už strašně dávno bývala Atlantida veliké město s paláci a chrámy a moudrými učenci.“

Na chvilku se odmlčel, jako by čekal, že Digory něco řekne. Ale Digory měl na něj čím dál větší vztek, a tak mlčel.

„Kromě toho jsem se i jinými způsoby věnoval magii,“ pokračoval strýc Andrew, „proto jsem tušil,

co by asi mohlo v té krabičce být. Postupně jsem zkouškami zúžil okruh možností, mluvil jsem se spoustou velice podivných lidí, zažil jsem hodně nepříjemných situací. Proto mi zešedivěly vlasy. Člověk se nestane mágem jen tak snadno. Ale byl jsem stále lepší a lepší a nakonec jsem *věděl*."

I když je nikdo nemohl slyšet, naklonil se dopředu a skoro šeptal: „Ta krabička z Atlantidy skrývala cosi z jiného světa, cosi, co sem bylo přineseno, když náš svět byl na samém počátku."

„Co?" zeptal se Digory, proti své vůli zaujatý vyprávěním.

„Jen prach," řekl strýc Andrew. „Jemný suchý prach. Napohled nic moc. Skoro bys řekl – na celoživotní dřinu hubený výsledek. Ale když jsem si ten prach prohlížel – dával jsem si dobrý pozor, abych se ho nedotkl – myslel jsem na to, že každé to zrnko bývalo součástí jiného světa. Nemyslím jiné planety – ty jsou součástí našeho světa a kdyby člověk cestoval dost daleko, mohl by se k nim dopravit – ale skutečně jiného světa, jiné příro-

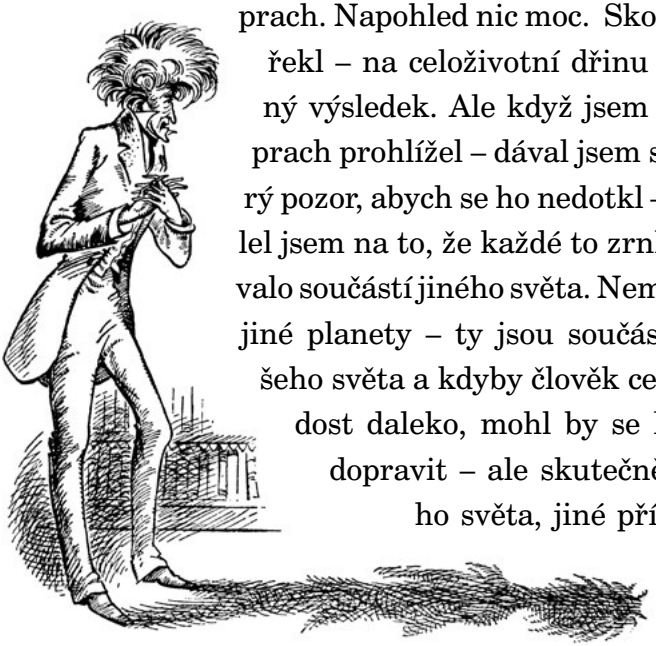

dy, jiného vesmíru, kam by se člověk nikdy normálně nedostal, i kdyby cestoval prostorem tohoto vesmíru celou věčnost. Ten prach byl odněkud, kam se lze dostat jen díky magii. A to už je něco."

Nato si strýc Andrew zamnul ruce tak, až mu zapraskaly klouby, jako když se odpaluje ohňostroj.

„Tušil jsem," pokračoval, „že kdybych dokázal tomu prachu vtisknout vhodnou podobu, donesl by mě na místo, odkud pochází. Ale jak to udělat? Moje první pokusy nedopadly nijak slavně. Zkoušel jsem to na morčatech. Některá zemřela, některá vybuchla jako malé bomby…"

„To je ale kruté!" vykřikl Digory, který měl kdysi také morče.

„Ale ty se pořád staráš o nějaké hlouposti," okřikl ho strýc Andrew. „Od toho ta zvířata jsou. Sám jsem je koupil. Počkat – kde jsem to byl? Ano, už vím. Nakonec jsem dokázal vytvořit ty prsteny, ty žluté. Jenže vyvstal další problém. Věděl jsem už skoro jistě, že žluté prsteny dokážou poslat všechny, kdo se jich dotknou, do jiného světa. Ale k čemu by to všechno bylo, kdyby se nedostali zpátky a nemohli mi o všem vyprávět?"

„To tedy ano!" připomněl Digory. „Byli by v pěkné kaši, kdyby se nemohli vrátit."

Strýc Andrew už začínal ztrácet trpělivost: „Ty